

[Qvist Jørgensen]

1) Socialministeren har valgt at uddelegere ansvaret til amtskommunerne, således at amtskommunerne selv kan bestemme, om de vil bruge ordningen. På den måde kan man komme i den situation, at ingen vil bruge den, hvorved behandlingsmuligheden er faldet til jorden. Selv om vi ikke bryder os om forslaget, må det være sådan, at ordningen enten skal indføres i hele landet eller også slet ikke.

2) Loven sikrer ikke, at stofmisbrugeren hurtigt kan komme i behandling fra det øjeblik, hvor kontrakten er indgået. Hvis behandling af stofmisbrugere skal have en rimelig effekt, må der ikke være nogen ventetid af betydning, hvori stofmisbrugeren kan nå at fortryde.

3) Lovforslaget præciserer, at ministeren kan fastsætte regler om, hvordan »tilbageholdelsen« skal finde sted. Men isolation og fiksering må ikke finde sted i henhold til forslaget. Hvad så, må man spørge, når tilbageholdelsen skal ske på samme måde som efter bestemmelserne om tvangsindlæggelse efter § 5 i loven om frihedsberøvelse og tvang i psykiatrien?

Men dette forslag adskiller sig jo fra den psykiatriske tvangsindlæggelse ved at strække sig over en meget længere periode. Altså må det medføre, at der bør ansættes et ret betydeligt antal muskelsvulmende portører til at forhindre stofmisbrugeren i at flygte, hvad enten det er nat eller dag.

Endelig må det slås fast, at stofmisbrugere, der ikke er idømt behandlingsdomme, ikke skal behandles som lovovertrædere, og det er præcis det, der vil ske ved at tilbageholde folk mod deres vilje.

Vi må derfor afvise forslaget, og vi ved, at vi dermed indtager et mindre populært standpunkt. Men lad os nu se, om ikke vi under udvalgsarbejdet kan finde nogle mellemveje.

Jeg har allerede på et så tidligt tidspunkt som i 1986 i en kronik i daværende Aktuelt givet udtryk for, at jeg finder, der er behov for mulighed for at udvise en større fasthed og fastholdelsesmulighed specielt i de første og svære perioder af afgiftningen, dér, hvor det gør virkelig ondt, dér, hvor tilbagefaldet er mest nærliggende, netop fordi det er så svært, så uoverskueligt. Måske bør den kronik indgå i udvalgets videre arbejde.

Jeg forestiller mig, at der kunne indgå en del andre materialer i udvalgsarbejdet. Der er dels de juridiske responsaer, der foreligger fra dan-

ske eksperter. De responsaer, jeg har kendskab til, er meget klare i deres advarsler – advarsler, jeg ikke mener vi lovgivere kan sidde overhørig.

Jeg mener heller ikke, vi kan undlade at interessere os for de svenske erfaringer, selv om jeg forstår, at det ikke er et forsøg på at kopiere de svenske systemer, ministeren lægger op til.

Jeg synes også, man skal lægge mærke til, at der lægges afstand til forslaget fra forskellige organisationer som Landsforeningen mod Hårde Stoffer, Forældreforeningen mod Narkotika samt Foreningen til Samarbejde mod Misbrug.

Endvidere skal vi notere os de betænkeligheder, som landets mest narkobelastede kommune, København, har ved forslaget.

Endelig skal vi også huske, at når vi taler om de helt unge – dem under 18 år – åbner de forskellige sociale lovgivninger jo mulighed for en mere tvangsmæssig indgriben, og såfremt justitsministeren kommer igennem med det forslag om kontraktfængsler for narkomaner, der er beskrevet i Berlingske Tidende den 1. januar i år, ser jeg også her en god mulighed for, at en del problemer – måske endog væsentlige dele af problemerne – kan løses den vej rundt.

Jeg tror også, at en yderligere anvendelse af straffelovens § 49, stk. 2, vil kunne være med til at løse problemerne.

Egentlig havde jeg nu forestillet mig, at jeg skulle bringe et antal citater fra Amtsrådsforeningens misbrugskonference i december måned, men jeg må nøjes med her i første omgang at konstatere, at der blandt såvel tilstedeværende fagfolk som politikere var en klar afstandtagen til forslaget, sådan som det så ud på daværende tidspunkt.

Resten må jeg vende tilbage til.

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg kan indledningsvis berolige hr. Qvist Jørgensen og Socialdemokratiet med at fastslå, at vi også efter vedtagelsen af dette lovforslag her i kongeriget har noget, vi kan betragte som en privilegeret ret til at gå i hundene. Selvfølgelig skal vi sikre den personlige frihed, både som den er formuleret i grundloven og så sandelig også i det praktiske liv. Derfor er lovforslaget udformet på en sådan måde, at der er tale om frivillighed hele vejen igennem, og der